KIRKENYT

Stavskonferencen i Århus Stav den 8. september 1996

Ældste Cecil O. Samuelson, fra De Halvfjerds og områdepræsident for det Nordeuropæiske Område, præsiderede ved denne konference, hvor Carsten Larsen efter 9. års tjeneste som stavspræsident blev afløst og bror Erik Ryttersgård fra Esbjerg Ward blev kaldet til at efterfølge ham.

Det var med stor spænding at medlemmerne af Århus Stav deltog i efterårets stavskonference. Det rygtedes hurtigt rundt i stavens afkroge, at der ville ske ændringer ved denne konference.

Ældste Samuelson fortalte forsamlingen ved konferencens første møde søndag morgen om den proces, han og Stein Petersen, områdeautoritet, samt stavens ledende brødre havde været igennem.

– I går, da vi begyndte vores dag, var der en blå himmel, varme i luften og i vinden. Vi vidste, at vi ville have det privilegium at finde frem til, hvem Herren ønskede skulle lede Århus Stav. sagde ældste Samuelson.

– Kunne I tænke jer at finde ud af, hvad vi fandt frem til? spurgte ældste Samuelson stavens medlemmer. Så må I komme til konferencens hovedmøde om nogle timer!

Alt er vel i Århus

– Jeg er glad for, at jeg kan rapportere til præsident Hinckley, at alt er vel i Århus Stav, sagde ældste Samuelson.

– Vi har hørt meget om præsident Hinckleys udfordring til de danske medlemmer af Kirken, sagde ældste Samuelson. Vi må arbejde sammen. Hvis missionærerne prøver at gøre arbejdet alene, så vil det ikke lykkes, og hvis medlemmerne prøver at gøre arbejdet alene, så vil det sikkert heller ikke lykkes. Vi er nødt til at samarbejde.

Ældste Samuelson opfordrede medlemmerne af Århus Stav til at efterleve tre enkle principper. Han lovede, at disse tre små enkle ting ville gøre alle andre ting lettere.

– I vil blive overrasket, når jeg fortæller jer hvad det er, sagde ældste Samuelson.

1. Deltag i nadvermøderne og tag nadveren alvorligt.

– Det, at tage nadveren, er ikke bare noget, der hurtigt skal overstås, så vi kan komme videre med mødet og lytte til talere.

Ældste Samuelson opfordrede stavens medlemmer til at lytte til nadverbønnerne, som findes i Mormons Bog og Lære & Pagter.

– Jeg opfordrer jer til at reflektere over, hvad det er disse bønner indeholder, sagde han.

Ældste Samuelson fortalte, at præsident Hinckley fra tid til anden får breve både fra medlemmer af Kirken såvel som fra ikke-medlemmer, der undrer sig over, at Frelserens navn nævnes så sjældent i vores kirke.

Netop nadveren, som er det centrale i vores gudstjeneste, handler om Frelseren og de pagter, vi fornyer med ham, forklarede ældste Samuelson.

2. Tiende og offerydelser.

– Mange af jer har udfordringer og vanskeligheder i pengesager, sagde ældste Samuelson. I kan ikke gøre alt det, I gerne vil.

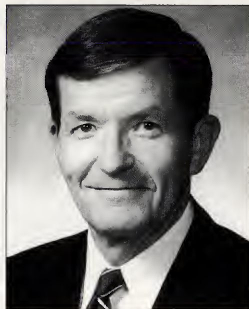
Men hvis nogen af jer er bekymrede over at betale tiende og offerydelser, så beder vi jer om at være trofaste. I vil ikke blive rige, men I vil have nok, og Herren vil velsigne jer med mere, som I kan velsigne andre med.

3. Tag til Herrens tempel.

Præsident Samuelson roste Kirkens medlemmer i Danmark for at være et tempelbesøgende folk.

– Mange af jer arbejder meget mere trofast end mange medlemmer, der bor tæt på et tempel, sagde Samuelson, men det er nødvendigt, at vi gør mere.

Præsident Hinckley vil ikke diktere hvor ofte I skal besøge templet, men ligegyldigt hvor tit I tager i templet, er det vigtigt altid at have en gyldig tempelanbefaling.

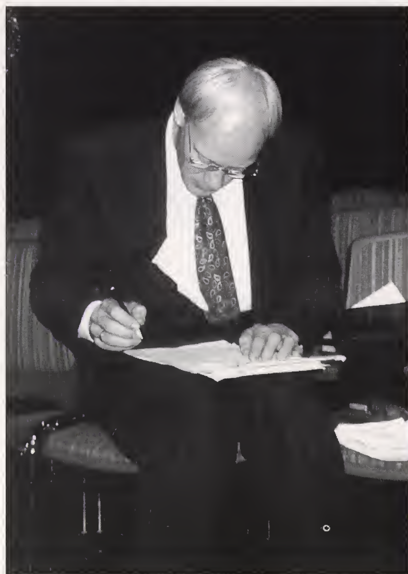
Mormons Bog hvert fjerde år

Områdeautoritet Stein Petersen holdt en gribende tale, da han delagtiggjorde tilhørerne i nogle af de begivenheder, der var sket i hans liv i de 4 år, der var gået siden vi sidst havde studeret Mormons Bog i Søndagsskolen.

– For nyligt, mens jeg sad og læste i Mormons Bog, sad jeg og tænkte over nogle af de ting, der var sket i mit liv i de sidste fire år.

- Jeg havde mistet mit job 2 gange.
- Mistet min far og et svigerbarn.
- 3 af mine børn var blevet gift.
- Så havde jeg mistet et barnebarn.
- Min kone fik kræft.
- Jeg blev afløst som stavspræsident.
- Jeg blev kaldet som områdeautoritet.

– Når jeg denne gang læste Mormons Bog som for-

Carsten Larsen udfører sin sidste gerning som præsident for Århus Stav. (FOTO: TD)

beredelse til min søndagsskoleklasse, så læste jeg den i et helt andet lys, fortalte bror Petersen, der fremhævede 2 særlige eksempler fra Mormons Bog, som hans livserfaringer havde fået ham til at se i et nyt lys.

Det første var Moroni, der siger til sin søn: »Jeg husker dig altid i mine bønner«.

– Det var første gang, jeg sådan rigtig forstod en fars kærlighed til sin søn, fortalte Stein Peterson og tilføjede, at det var som at få et glimt af vor himmelske Faders kærlighed til os.

Det andet eksempel var Moroni, der belærer om, at små børn ikke er i stand til at begå synd.

– Jeg tænkte på min lille sønnesøn.

Mormons Bog fortæller os, hvad vi kan gøre for at forandre vores liv, sluttede bror Petersen.

Carsten Larsen takker for venskab og velvilje

– Disse sidste 9 år er gået utroligt stærkt, sagde den netop afløste stavspræsident.

– Det har været 9 år med personlige oplevelser og også personlige vidnesbyrd om Jesus Kristus. Og vidnesbyrd om jer, mine meddisciple i Kristus.

I sin tale citerede Carsten Larsen medlemmer fra Århus Stav, der på forskellig vis havde udtrykt deres tro.

Hustruen, der står over for sin mands store nye kaldelse og spørger: Har vi noget valg? og så helhjertet støtter ham.

En søn der blev velsignet af sin far på grund af store smerter: Far Gud har taget smerten væk fra mit øre i nat.

Hustruen, hvis mand kvæstet lå for døden. Lægerne kom ind i værelset og spurgte, om de skulle tilkalde præster:

Nej, de tre, der står her er alle sammen præster.

Synderen der angrende spørger: Har jeg noget håb?

– For et halvt år siden stod jeg ved en brors sygeseng få dage før han gik bort. »Er du parat?« spurgte jeg ham. Han svarede: »Det håber jeg«.

– Alle disse situationer er for mig en demonstration af tro på Gud og på hans Søn, Jesus Kristus, sagde Carsten Larsen.

– Erfaringer er årsagen til, at vi kom her på jorden og erfaring smager godt i min mund. Mine erfaringer har været af den søde karakter.

Efter mange års tro tjeneste og mange stærke vidnesbyrd sluttede præsident Larsen sin tjeneste som stavspræsident med dette vidnesbyrd til medlemmerne af Århus Stav:

»Jeg beder til, at vi må være et tilbedende folk. At vi må tro på Gud, på hans Søn, Jesus Kristus.

Jeg beder til at vi må tro på Kristus, at han var der, som skriften beretter han var.

Han tog alverdens synd på sig – jeg kan ikke forklare jer det, men sådan føler jeg det.

Jeg tror, han døde på korset – at han virkelig blev den første til at opstå på tredjedagen. Han underviste også nephiterne.

Joseph Smith er gengivelsens profet – han så Gud Faderen og Jesus, og han fik ordre til at gøre det, som vi i dag er samlet omkring.

Jeg tror på, at Mormons Bog er bragt fra himlen af en engel. Joseph Smith fik overdraget nøglerne til at organisere Jesu Kristi Kirke af Peter, Jakob og Johannes.

Jeg tror på at Gordon B. Hinckley er Herrens profet i dag.

Tak for jeres imødekommenhed, velvilje og jeres venskab.

SP

Præsident og søster Andersen nyder pausen sammen med fuldtidsmissionærerne.

Ældste Samuelson bruger pausen til at hilse på stavens medlemmer, her bror og søster Ilskovv Nielsen. (FOTO: TD)

Hjælpeforeningsmødet den 28. september 1996 i Tabernaklet centrerede sig om: Tro, håb og kærlighed

Kærlighed:
»Kærlighed er hjertets arbejde,« sagde præsidentinde Elaine L. Jack fra Hjælpeforeningen ved kvindemødet den 28. september 1996 i Tabernaklet.

Præsidentinde Jack sagde: »Hjertet er nøglen til vores indflydelse, for det tæller og måler enhver venlighed, enhver indsats, hver gang vi opløfter, priser, belærer eller opmuntrer hinanden. Jeg har lært, at Hjælpeforeningens kvinders hjerter er fulde af kærlighed. Jeg har set eksempler i hver gren, hvert ward og hver stav, som jeg har besøgt, og jeg har hørt om denne Kirkes kvinders godhed i breve, som bærer vidnesbyrd om, at 'kærligheden ophører aldrig.'

»Når vi giver af vores tid, vores energi, vores engagement, vores vidnesbyrd til andre, giver vi af os selv. Vi deler immaterielle ting, som ikke er lette at give fysisk, men som let bundfældes i hjertet. Det er det samme med venlighed. Intet vil bringe Herrens Ånd til jeres møder, jeres hjem og jeres personlige forbindelser hurtigere end ved at vise venlighed,« sagde præsidentinde Jack.

»Mildhed bør stå øverst på alles liste over ting, de skal gøre. Skriv det ned hver dag: 'Vær mild.' Mildhed kommer i mange forskellige afskygninger. Vær betænksom over for dine naboer.

Hjælpeforeningens præsidentinde, Elaine L. Jack, i midten, med rådgiverne Chieko N. Okazaki, til venstre, og Aileen H. Clyde, foran Hjælpeforeningens bygning. De Leis presidentskabet bærer om halsen, var en gave fra søstre på Kaui, Hawaii. (FOTO: Garry Bryant)

Vær tålmodig i en menneskevrimmel. Vær hensynsfuld over for dine børn og din mand. Vær ærlig over for dine søstre. Stol på dem, og de vil stole på dig. Gå ud, og bring dem ind i denne storslåede kreds af søstre, som vi kalder Hjælpeforeningen. Når vi øger vores mildhed, føjer vi kærlighed til vores forråd, og vi bliver styrket«, sluttede præsidentinde Jack.

Håb:
»Livets kræfter er *altid* stærkere end døden,« sagde Chieko N. Okazaki, førsterådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab.

»Håbets kilder er selve livets kilder. Det er derfor, håbet varer ved, selv når erfaring, fornuft og viden siger, at der ingen grund er til at håbe,« sagde søster Okazaki.

»Håb er i høj grad ... en dyd til alle tider og i al modgang, hvad enten problemet er en storm eller for meget godt vejr,« fortsatte søster Okazaki.

»Hvad er det modsatte af håb? Fortvivlelse, selvfølgelig, og fortvivlelse kommer, når vi føler os ude af stand til at påvirke begivenheder, og når de ting, der giver os mening i livet, forsvinder. Fortvivlelse er en slags desorientering, der er så dybtgående, at vi mister kontakten med selve livets kilder,« sagde søster Okazaki.

»Søstre, håbets kilder er selve livets kilder. Det er derfor, håbet varer ved, selv når erfaring, fornuft og viden siger, at der ingen grund er til at håbe. Håbet regner ikke med chancer. Det er en dobbeltsidig dyd ... At vælge håbet er at vælge livet. At vælge håbet er at vælge kærlighed.«

»På grund af vor Frelsers sejr kan vi også sejre ... vi kan bogstaveligt talt ikke fortvivle – medmindre vi vælger at gøre det. Men fordi vi er underkastet døden, er døden filtret sammen med livet. Vi kan vælge at nære mørket og døden i vores liv, eller vi kan vælge at nære håbets lys i vores liv ... Legemets død er intet – for Kristi opstandelse garanterer vores egen opstandelse – men han kan ikke redde os fra åndelig død, medmindre vi vælger at alliere os med ham, med hans håb, med det uudslukkelige og ubetvingelige liv, som er hans.

Men søstre, jeg vidner om, at livets kræfter *altid* er stærkere end dødens kræfter. Hvis vi vælger, hvis vi blot ønsker at vælge, hvis vi blot håber på at ønske at vælge, sætter vi stærke kræfter i gang for livet, som er styret af Jesus Kristus selv. Han reagerer på de sarte gribetråde af forkrøblede liv med den styrke og energi, som vil bringe dem til at blomstre. Lyt til disse løfter om kærlighed og længselsfuldt ønske for os. Føl det håb, de bringer om, at sammen med ham kan vi overvinde verden,« sluttede søster Okazaki.

Tro:
»Tro er kraften i os og giver os evnen til at handle,« sag-

de Aileen H. Clyde, andenrådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab.

»Vi er omgivet af beviser om løftet i skriften om, at retfærdighed og sandhed findes på jorden, og at Kristus er kommet for at gøre det for os, som vi ikke selv kan gøre,« fortsatte søster Clyde.

»Vi har en viden, som mange andre ikke har; derfor minder vi os selv om, at vores arbejde ikke er viet til ligegyldighed eller morskab … Vi søger at vinde urokkelighed og mod til at handle ifølge vores tilkæmpede overbevisninger,« sagde søster Clyde.

»Vi er alle blevet velsignet med de sandheder, vi føler, når vi synger »Jeg er Guds kære barn«, men vi bør huske i vores hjerte, at vores erfaringer her kræver, at vi også er Guds voksne børn,« sagde søster Clyde.

»Guds Søns forsoning sikrer os for en høj pris evigt liv på grund af hans kærlighed,« sluttede søster Clyde.

Præsident Hinckley om kvinders rolle og ånd

Præsident Gordon B. Hinckley talte ved oktoberkonference 1996 søndag morgen til Kirkens kvinder.

Han bemærkede deres guddommelige rolle og de prøvelser, som ofte ledsager denne rolle.

»Jeg ikke kender nogen anden organisation i hele verden, som giver kvinder så mange muligheder for udvikling, for samvær med andre, for opnåelse af meget godt og for at besidde positioner som ledere med ansvar,« sagde præsident Hinckley.

»Der er styrke og store evner hos denne kirkes kvinder. Der er lederskab og styring, en vis uafhængig ånd, og dog stadig stor tilfredshed ved at være en del af dette, Herrens rige, og ved at arbejde hånd i hånd med præstedømmet for at føre værket fremad,« sagde præsident Hinckley.

Præsident Hinckley omtalte kvindens guddommelige rolle i familien og den gode situation, som mange kvinder befinder sig i, som opdrager deres børn sammen med kærlige ægtemænd, men lagde ligeledes vægt på de bekymringer, som kvinder nærer, der står overfor andre udfordringer såsom vold i forholdet, ensomhed eller at skulle opdrage børnene alene.

»Jeg beklager, at der er nogle mænd, som ikke fortjener deres hustrus og børns kærlighed,« sagde præsident Hinckley og talte irettesættende til mænd, som er voldelige og kaldte dem til omvendelse.

»Sikken forfærdelig pris du betaler for din vrede,« sagde han til disse mænd, og rådede dem til at disciplinere sig selv, kontrollere deres temperament og bede om tilgivelse fra Herren, deres hustruer og børn.

Til Kirkens enlige medlemmer sagde han: »Opgiv ikke håbet. Og hold ikke op med at forsøge. Men hold op med at være besat af tanken.«

Præsident Hinckley sagde, at de enlige voksne ville få det bedre, hvis de vil glemme, at de er enlige, og involverer sig aktivt.

»Jeg tror, at for de fleste af os er arbejde den bedste medicin mod ensomhed. Arbejde ved at tjene andre. Jeg forsøger ikke at bagatellisere jeres problemer, men jeg tøver ikke med at sige, at der er mange andre, hvis problemer er mere alvorlige end jeres,« sagde præsident Hinckley.

Kirken har en stor forpligtelse over for kvinder, som »har mistet deres mand, hvor han har forladt dem, ved skilsmisse eller på grund af dødsfald,« sagde han.

Præsident Hinckley læste et brev fra en enlig mor, som fandt støtte i Kirken, og fremhævede, at brevet sagde meget om den måde, hvorpå Kirken fungerer.

»Jeg håber, at enhver kvinde, som finder sig i en sådan situation, som denne kvinde lever i, bliver tilsvarende velsignet med en forstående og hjælpsom biskop, med en hjælpeforeningspræsidentinde, som ved, hvordan hun skal hjælpe hende, med hjemmelærere, som ved, hvad deres pligt er, og hvordan de skal udføre den, samt med en hær af wardsmedlemmer, som er hjælpsomme uden at være påtrængende,« sagde han.

Til de ældre kvinder sagde præsident Hinckley, at selv om de stadig står over for udfordringer, så lyser deres ansigt af en smuk fred og visdom.

»De dårlige minder fra fortiden er stort set glemt, mens de gode minder vender tilbage og beriger livet på en sød og tilfredsstillende måde,« sagde han.

Præsident Hinckley afsluttede med at sige: »Jeg bærer vidnesbyrd for hele verden om jeres værdi, jeres ynde og godhed, jeres usædvanlige evner og store bidrag, og jeg nedkalder Himlens velsignelser over jer …«

Søster Eva Holmegård underviste primarybørnene ude i det grønne. (FOTO: Nysom)

Sommernadvermøde

Har du somme tider siddet under nadvermøderne og drømt dig ud til stranden? Denne varme, sidste del af sommeren fik os i Skive Gren til at gøre noget ved det!

Søndag den 15. august henlagde vi møderne til »Hagensborg«, en spejderhytte ved Skive Fjord. På forunderlig vis lykkedes det os alle at finde hytten, som ellers ligger godt gemt i skoven.

Søster Helle Johansen og bror Bjarne Bæk nyder udsigten i en pause. (FOTO: Nysom)

Samme søndag vidste vi, at vi ville få besøg af en tysk familie med fire mindre børn, så foruden plakater og kort på kirken, havde vi anbragt en enkelt bil foran kirken til at følge vore gæster ud til hytten. Det lykkedes heldigvis også at få fat i vore tyske gæster og følge dem ud til skoven.

Det var en dejlig oplevelse at sidde inde i hytten med vinduerne åbne og lytte til træernes stille susen, mens vi holdt vort nadvermøde. Og kiggede vi ud mod stranden, kunne vi se den blanke fjord med en del små lystbåde, som krydsede op for den ret stærke blæst.

Ånden tilstede

Det var dejligt at opleve, at Åndens deltagelse i nadvermøderne ikke kun sker i vore pæne kirkebygninger, men også i en ydmyg spejderhytte. En af talerne havde endog følt sig inspireret til at tale om Guds skaberværk, som vi alle kunne betragte uden for dørene.

Det var en sjov oplevelse at holde Hjælpeforeningens møde i et af de små soverum, men vores tyske søster hjalp os til en uforglemmelig oplevelse, da hun sang »Mer hellighed giv os« for os på tysk. Vi erfarede, at selv om ordene er forskellige, er følelserne ens, og hjertets sprog kunne sagtens klare den sproglige barriere.

Primary benyttede sig af denne chance for at bruge strandens materialer og lavede fine billeder med sand, muslinger og hvad de ellers kunne finde på stranden. De forsøgte også at finde krabber ved at sætte pølser på snor, men om nogen bed på krogen forlød der ikke noget om.

Fællesspisning og nødlanding

Efter kirkemøderne havde søstrene Korsgård og Holmegård forberedt landgangsbrød for os, det var bare lækkert. Og det blev landgang i mere end én forstand: da vi næsten var færdige, kom en katamaran-båd med seks unge mænd i 14-års alderen og havde brug for at kunne gå i land, mens de overvejede deres situation med en utæt båd.

Da en enkelt regnbyge var overstået, gik alle en tur gennem skoven langs fjorden, og nåede således hen til en stejl mark, hvor en avlshingst fra det nærliggende »Stald Kima« græssede. Børn og barnlige sjæle kunne så klappe den flotte hest, inden det atter gik tilbage til hytten.

Desværre var der denne søndag en ret kraftig pålandsvind, som gjorde vandet grumset og ikke særligt indbydende til sopning.

Så i stedet for sang vi dejlige danske sange i diverse stole og til akkompagnement fra søster Gurli Nysom på guitar, bl.a. »Blæsten går frisk over Limfjordens vande«, hvad den så senere holdt op med. Drengene, som var havareret med katamaranen, gav i hvert fald op, da bådens sejl ikke længere kunne fyldes af vinden.

På dette tidspunkt havde de lyttet til vores fællessang længe, men endnu en regnbyge sendte os atter indenfor i hytten. Vi serverede så lune pølsebrød for dem, mens de ventede på at blive hentet. Det faldt absolut i god jord.

Vi sluttede vores fællessang med »Nu flyver mørkets fugle ud«, som er en rigtig spejdersang der handler om at stå sammen i last og brast. Og det skal jeg nok sige, at vi gjorde: aldrig har jeg set en hytte blive ordnet så hurtigt – for alle tog deres del af jobbet. Alle var glade for en anderledes søndag og udtrykte ønske om at prøve noget tilsvarende en anden sommersøndag.

Bodil Christensen er medlem af Skive Gren i Århus Stav.

Fællesspisning i det fri efter møderne.
(FOTO: Nysom)

Bror Jens Holtegård, Skive Gren, fandt hurtigt den bedste teknik.
(FOTO: Nysom)

Rønne Gren har fået et nyt medlem!

Fra venstre: Ældste Grenier-Houde, John Jason Silverbird, Frantz Bøvring (grenspræsident for Rønne Gren) og ældste Saunders. (FOTO: Houde)

John Jason Silverbird blev den 22. september 1996 døbt i havet ved Bornholm, mens hele grenen så til fra strandkanten. Her er Johns egen beretning om mødet med evangeliet og beslutningen om at blive medlem af Herrens kirke.

Det hele starter med et stykke musik: »Return To Innocence«, som jeg hører i lokalradioen »Bornholms Stemme«, hvor jeg arbejder til daglig. Jeg tager op til radioen for at få at vide, hvad dette vidunderlige stykke musik hedder. Her møder jeg dem, der spillede musikken i deres program. De præsenterer sig som missionærer, ældste Kehr og ældste Saunders. De spørger, om jeg har læst Mormons Bog. Jeg svarer: »Nej, men jeg kunne godt tænke mig at læse den« – og fluks får jeg bogen i hånden.

Jeg starter med at bladre igennem og bogen slår op på ordet »Repentance« (Omvendelse) og der er et citat fra Alma 26:22: »Ja, den som omvender sig og øver sig i tro og gør gode gerninger og beder uden ophør, ham bliver det forundt at kende Guds hemmeligheder; ja, og sådanne skal det gives at åbenbare ting, som aldrig har været åbenbaret, ja, og sådanne skal det gives at bringe mange tusinde sjæle til omvendelse, ligesom det er blevet os forundt at bringe disse vore brødre til omvendelse.«

Da jeg bagefter læser »Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd«, føler jeg hans vidnesbyrd så stærkt, som havde jeg selv vidnet det. Derfor ved jeg, at det er sandt og nøjagtigt som beskrevet i Alma 26:22.

Jeg ved, at jeg har fundet den sande vej og tager en hurtig beslutning. Jeg vil være mormon, for jeg ved nu, at Mormons Bog er sand, at den er Guds befaling og jeg ved, at Joseph Smiths vidnesbyrd er sandt, og at han er Guds Profet. Hvordan ved jeg det? Jo, jeg fyldes med lykke og lys – det er svært at forklare, men nemt at opleve – det er en overbevisende tilstand, der får mig til at se alt fra fremtiden af, og jeg føler mig uendelig og ét med Gud i en sand åndelig jubel.

Jeg beslutter mig til at blive døbt. Ældste Kehr er rejst og ældste Grenier-Houde ankommer. Jeg bliver nu forberedt til dåb af ældste Saunders og Houde samt Per og Inge Borgen. »What a team – wow«! Jeg beder ældste Houde om at blive min »Døber« og ældste Saunders at være Guds formidler af Helligånden, da jeg ser de har »Lyset«. De forberedende lektioner er sande Gudsåbenbaringer for mig. Jeg har hjertebanken ved hvert eneste møde.

Den store dag oprinder. Jeg skal døbes i havet ved Arnager, sydøst for Rønne på Bornholm. Efter regnfulde

dage har Gud blæst skyerne væk og givet os smukt solskinsvejr på denne efterårsjævndøgns søndag. Vidnerne, grenspræsidenten Frants Bøving & ældste Saunders, samt ældste Houde og jeg, går ud i vandet. Gæsterne står i strandkanten. Vandet er temmelig koldt, og der er sten på strandbunden. Mine ben og fødder er meget kolde, men jeg føler at alt er som Gud ønsker det, for der brænder en ild i mit bryst.

Så udråber min døber kraftfuldt og klart Guds ord og sænker mig i vandet. Med ét er vandet ikke som vand, men mere som bløde kærtegn. Da jeg atter gennembryder overfladen er kulden forsvundet. Jeg er fyldt med varme. Himlen er så blå, så blå, solen er gylden, og alt er NU og alt er nyt. Jeg føler, mine øjne er fulde af stjerner – jeg ser på Houde, han stråler, som var han også blevet genfødt på ny. Vi er begge fuld af lykke. Vi omfavner hinanden. Vi gjorde det rigtigt godt – og vi ved det. Jeg er et nyt barn – af Gud!

Da vi kommer op af vandet lykønsker alle mig. Det hele virker, som om de alle er temmelig gennemsigtige – jeg mærker deres håndtryk, men ser dem næsten ikke rent fysisk. Jeg beder ældste Saunders og Houde om at knæle med mig, og jeg siger tak til Gud.

Vi er nu tilbage i Kirken. Tiden er kommet, hvor jeg skal modtage Helligånden. Alle ældsterne lægger deres hænder på mit hoved. Ældste Saunders udfører det ærefulde hverv med en blidhed og kærlighed, som er det Gud selv, der taler. Jeg føler, min krop bliver presset op mod håndspålæggernes hænder. Min krop ryster, jeg går ind i en næsten hysterisk skala af tusinder af følelser på samme tid. Min sjæl bliver renset for alt, og det sker hurtigt og voldsomt.

Jeg modtager velsignelser, der får mig næsten til at eksplodere i fryd: »Gud er stolt over det, der skete i dag, han har behag i dig igennem din tid som medlem. Gud velsigner dig og dine ord. Du vil medvirke til, at mange mennesker vil komme til Gud. Hvis du holder bud og pagter, kan du om et år komme i templet og få nøgler til at komme i himmeriget.« Jamen ih!

Jeg går efter modtagelsen af Helligånden op på podiet og giver mit vidnesbyrd. Der går et sus igennem hele kroppen. Jeg er indhyllet i det mest vidunderlige nogen sinde – Helligånden! Det er som om, at der er »ingenting« – noget som intet har med den kendte verden at gøre, ingen støj, ingen stemmer i hovedet, stilhed, åndelige ophøjethed og absolut renhed. Mødesalen er blevet lysere og mere hvidgylden. Jeg ved ikke, hvad jeg siger, ordene kommer bare frem uden at gå igennem tænkeboksen – ordene kommer højt oppe fra. Min krop er så let, at jeg må stå på tæer for at nå ned til gulvet. Jeg føler en salighed, som er jeg en engel. Så fantastisk stort, jeg kan ikke helt definere det, men det er aldeles dejligt – en sand lykkerus. Og dette er blot begyndelsen – åh ja, spiren er kun lige brudt igennem overfladen, og jeg mærker for første gang Guds kærlige gyldne lys i mig – Jeg lyser! Jeg har taget det første skridt på Guds stjerneglitrende regnbue til Himmerige. Åh min Gud, din herlighed er i min sjæl. Jeg takker dig i Jesu Krisi navn.

Tåstrup Ward i Københavns Stav får nye lokaler og biskop!

Biskop Peter Koch med sin hustru Kirsten og deres 3 børn. (FOTO: Lisa Koch)

For medlemmerne i det nyligt dannede Tåstrup Ward skete der inden for en kort periode mange forandringer. Efter intens søgen var det lykkedes Kirkens ledere at finde et egnet lokale, der på længere sigt kunne huse menigheden, og bedst som dette er faldet på plads får wardet ny biskop.
Peter Koch, blev i august 1996 kaldet til at være wardets nye biskop. Han afløser, Erik Bernskov, der i fem år har været biskop, først i det tidligere Københavns 4. ward og senere i det nydannede Tåstrup Ward, da det i november sidste år blev dannet.

For Peter Koch, 30, blev kaldet som biskop noget af en overraskelse. Som det nok er mange kendt, er Peter ældste søn af stavspræsident Johan S. Koch.

– Min far har lige siden hans kaldelse som stavspræsident sagt til alle sine sønner, at der var én ting, der var sikkert, og det var, at ingen af os ville, mens han sad som stavspræsident, blive kaldet til at være hverken biskopper eller medlemmer af stavens højråd, fortæller den nye biskop i Tåstrup Ward.

Det var derfor for Peter en meget stor overraskelse, da han pludselig en dag sad over for sin far, der som stavspræsident havde bedt om en samtale.

– Da min far så tydeligt havde meddelt os sønner sin indstilling, havde jeg fuldstændigt udelukket den mulighed, at jeg skulle være biskop.

Peter, der kun tre måneder forinden var blevet kaldet til at være Unge Mænds præsident i Københavns Stav, overvejede, hvad der dog kunne være galt. I hovedet gennemgik han de ting, han allerede havde gjort i sin kaldelse i Unge Mænd og syntes egentlig, at alt var godt begyndt. Han selv og sin rådgiver var begyndt at besøge de forskellige enheder og både spejderlejr, ungdomsstævne i Nordsjælland og efterårets tempeltur var planlagt og godt i gang.

– Alligevel var jeg nervøs, for jeg havde på fornemmelsen, at jeg skulle have ballade, fortæller den nye biskop.

Kaldet af Gud

"Jeg vil gerne kalde dig til at være biskop i Tåstrup Ward", sagde stavspræsident Koch til sin søn.

– Min far fortalte mig, at dette klart var et kald, der kom fra Herren og ikke ham, fortæller den nye biskop.

Peter, der er gift med Kirsten og er far til 3 børn i alderen 2 - 6 år, sagde med det samme ja til kaldelsen.

– I vores familie er vi opdraget til at sige ja til de kaldelser, vi modtager i Kirken, fortæller Peter, der i hverdagen arbejder som planlægger i ISS, et stort rengøringsfirma.

– Om søndagen forklarede min far også i detaljer for wardet, at det bestemt var en kaldelse, der kom fra Herren, fortæller Peter Koch. Han forklarede, hvordan han klart havde afvist ideen, da hans søn af sine rådgivere var blevet foreslået til posten, men begge havde presset på, for hvad nu hvis det var Herrens vilje.

For stavspræsidenten blev det en lang og svær beslutning, hvor han virkelig måtte tage Herren med på råd.

I den sidste ende måtte han sande, at dette virkelig var Herrens vilje, og Peter Koch blev i august kaldet og indsat som den nye biskop i Tåstrup Ward.

Wardet skal vokse

Tåstrup er en lille, men godt sammentømret enhed. Efter Københavns 4. ward blev delt i november 1995 begyndte 70 medlemmer i Tåstrup og omegn deres menigheds historie i Tåstrups Fritidscenter, hvor kommunen gavmildt stillede lokalerne til rådighed.

Kirken har lige siden været på udkig efter en passende grund, hvor en bygning kunne opføres, men uden succes. Så derfor besluttede Kirkens bygningsforvaltning i sidste ende at indgå et lejemål på længere sigt, da man fandt passende lokaler i en større bygning i Tåstrup.

Kirken har indrettet egne lokaler i Tåstrup. (FOTO:TD)

– Vi har en dejlig bygning nu, hvor vi har været siden sidst i maj måned, siger den nye biskop, der fortæller at lokalerne indeholder både en kirkesal, klasselokaler samt et kontor til biskoppen.

Hvert medlem skal føle ansvaret

Tåstrup Ward skal vokse, det er målet for dette nye biskopråd, der består at Svend Aage Andersen som førsterådgiver og Bjarne Jakobsen som andenrådgiver.

– Det vil først og fremmeste ske, når hvert enkelt medlem føler ansvaret, siger den nye biskop og forklarer, at han har bedt hver enkelt hjælpeorganisation i wardet om at komme med en målsætning og en handlingsplan på både længere og kortere sigt.

– Hvis vi alle gør vores pligt, vil det medføre, at hjemmelærer- og besøgslærerindebesøg samt splits med missionærerne bliver udført, og heri finder vi nøglen til succes, tror jeg, siger Peter Koch.

Folkedanserne, koncerter og foredrag

Fredag den 1. november fyldtes Tåstrup fritidscenter til bristepunktet da Mormonfolkedanserne underholdt for fuld udblæsning.

Ved denne lejlighed blev alle de mange gæster, med en skriftlig invitation på hvert sæde, inviteret til en koncert i Kirkens nye bygning den følgende uge.

– Det er vores mål, at wardet hver måned skal have en eller anden form for aktivitet, vi kan invitere gæster til.

– Ideen med at invitere gæsterne til det næste arrangement er blevet ført videre fra den tidligere biskop, Erik Bernskov.

– Jeg beundrer ham meget, siger Peter Koch. Han var en god biskop, én der ikke var bange for at vise sine følelser, og én man altid kunne tale med. Det beundrede jeg ham meget for, siger Peter Koch, der håber, at han kan føre arbejdet videre og være med til at se en stor udvikling i Tåstrup Ward, der ultimativt vil bygge på medlemmernes åndelighed og villighed til at tjene Herren i dette vigtige arbejde.

"Kirkenyt" ønsker Peter Koch og hans rådgivere held og lykke i deres nye kaldelser.

SP

Det nye biskopråd i Tåstrup Ward. Fra venstre: Bjarne Jakobsen, Peter Koch og Svend Aage Andersen. (FOTO: TD)

Et usædvanligt vidnesbyrd!

Disse vers har min datter Marianne skrevet om sit liv, fra hendes fødsel til i dag.

Marianne er på grund af en svær fødsel »handicappet«, men som enhver kan se har det ikke gjort hende bitter og utaknemlig. Marianne er en dejlig teenager på 15 år med mod på livet og næsten altid et smil på læben. Hun har en kvik replik til sine venner og os, som er hendes familie.

Marianne har haft projektuge i Balle skole hvor temaet var: »Og verden blev en anden.« Marianne valgte at interviewe personalet på en multihandicappet institution samt gæster på en café for udviklingshæmmede. Som en del af opgaven besøgte hun også et bofællesskab for handicappede. For Marianne var dette et spændende projekt. Resultatet af Mariannes arbejde blev dette smukke digt, som jeg først så efter hun havde skrevet og fremlagt det for sin klasse. Jeg må indrømme, at jeg fældede mange tårer og sagde tak til vores himmelske Fader for en dejlig datter, som har forstået at vende sit handicap til noget positivt og er en daglig glæde for mig.

Det er med stor glæde i mit hjerte at jeg kan fortælle jer, at vi den 1. maj 1996 var i templet i Stockholm og blev beseglet for tid og al evighed, både min mand og jeg og vore to dejlige børn.

Synes I ikke, at vi har meget at være taknemmelige for, det syntes jeg.

Linda Donati,
Silkeborg Gren i Århus Stav.

Marianne Donati, 15, er medlem af Silkeborg Gren. (FOTO: Donati)

Et liv som mit

Jeg blev født til denne verden,–
død, men født blev jeg.
Genoplivet blev jeg også,–
Ja, jeg var heldig.

Til mine forældre sagde de:
»Hun bliver ikke normal, hvis hun overlever«
Overlevede, det gjorde jeg.
Ja, jeg var heldig.

Handicappet blev mit stempel.
Et som alle kan se og høre,
men ingen fjerne.
Ja, jeg er heldig.

Ældre blev jeg, men ikke dygtigere!
kunne ikke sidde eller gå:
Men jeg var elsket!
Ja, jeg var heldig.

En dag kom min sagsbehandler
og sagde: »Hun er et institutionsbarn«
Nej, jeg var mine forældres!
Ja, jeg var heldig.

Jeg lærte at sidde og gå,
jeg var gammel, ja 4 år var jeg,
men jeg lærte det.
Ja, jeg var heldig.

Så kom tiden, da jeg skulle i børnehave
»selvfølgelig« ikke en almindelig...
Nej, en for handicappede.
Ja, jeg var heldig.

I børnehaven svømmede jeg
flere gange om ugen,
og det hjalp på min gang.
Ja, jeg var heldig.

Jeg blev ældre og skulle i skole,
også der skilte jeg mig ud.
Jeg havde en lærer, kun til mig.
Ja, jeg var heldig.

Nu går jeg i 8. klasse,
jeg har stadig støttetimer,
men ikke som før.
Ja, jeg er heldig.

Nogle accepterer ikke deres handicap,
andre gør det.
Jeg er glad for mit.
Ja, jeg er heldig.

I dåbens vande kom jeg,
en dejlig dag,
det ændrede mit liv.
Ja, jeg var heldig.

Dagene går en efter en,
uden man tænker på livets spørgsmål.
Før end man står i kirken.
Ja, jeg er heldig.

Til Herrens hus kommer jeg,
for at gøre arbejde
for mine forfædre.
Ja, jeg er heldig.

Et fællesskab i kirken jeg har,
et sted hvor jeg hører til,
og føler mig hjemme.
Ja, jeg er heldig.

Marianne Donati er 15 år og er medlem af Silkeborg Gren i Århus Stav.

(FOTO: Ole Jakobsen)

Folkedanserne på besøg i Roskilde!

Lørdag den 28. september gav folkedanserne opvisning med deres show »Rejsen til Amerika«. Opvisningen foregik i kulturhuset i Roskilde – en smuk gammel sal, der ligger midt i byen.

Jeg havde besluttet at gå derop, for tænk nu hvis der kun kom 20 gæster og nogle få medlemmer. På grund af et parkeringsproblem ankom jeg først da showet var begyndt.

Til min store overraskelse trådte jeg ind i en sal, der var helt fyldt med mennesker. Der var over 200 mennesker, hvoraf kun de ca. 50 var medlemmer af Kirken.

Der var en festlig stemning – flere af byens squaredansere havde taget deres dragter på.

Jeg valgte at stille mig ned bagerst i salen, og mens jeg stod der, genkendte jeg pludselig salen. Det var nemlig netop i denne sal, at Kirken for 33 år siden havde holdt sine første møder i Roskilde. Dengang var vi kun 12-15 medlemmer, der sad på to rækker stole i den ene ende af salen.

Vi var ikke særlig populære dengang. Vores børn skulle være meget stille og vores babyer blev vi nødt til at skifte i barnevogne bag i salen.

Dengang havde vi kun to møder nemlig nadvermøde og søndagsskole.

Jeg blev brat vækket af mit nostalgiske tilbageblik, da publikum begejstret klappede.

På scenen kunne jeg se, at flere af de unge dansere var 3. generation.

Disse unge dansere var dygtige. De havde et flot musikanlæg og flotte kostumer – de smilede og havde virkelig lært at bevæge sig på en scene.

Jeg var virkelig stolt. Tænk hvis vi havde kunne se ind i fremtiden for 33 år siden.

I mine egne tanker takkede jeg Herren for at have hørt vore bønner i alle de år. Vore bønner om fremgang, udholdenhed og vore bønner om engang at føle os accepteret af byen.

Tove Colvig er medlem af Roskilde Ward i Københavns Stav og arbejder som wardets musikformand.

Folkedanserne begejstrede publikum med deres store show »Rejsen til Amerika«

(FOTO: Ole Jakobsen)

(FOTO: Ole Jakobsen)

(FOTO: Ole Jakobsen)

(FOTO: Ole Jakobsen)

Søstrene Evans og Namahoe tiltrækker sig megen opmærksomhed i Rødovre!

**Hører man til den store generation af børnefamilier, der trofast investerer i alle Disneys store biografhit, ja, så hører man nok til dem, der lige vender sig en gang på gaden, når disse to søstre kommer gående.
Ligheden med heltinden Pocahontas i filmen af samme navn, er nemlig slående.**

Netop denne slående lighed med en så kendt tegneseriefigur er måske en af årsagerne til, at disse to søstre virkelig kommer i kontakt med mange mennesker, der måske normalt ikke ville give sig i snak med dem. Og meget anderledes end du og jeg er de såmænd ikke. De kommer fra ganske almindelige familier og er såmænd også ganske almindelige amerikanere. Ja, altså sådan næsten, for man kommer jo ikke til at ligne Pocahontas sådan bare uden videre. Og hvad laver to amerikanere, der ser ud som om de hører hjemme under helt anderledes himmelstrøg, så her i Danmarks kølige efterår? Jo, de kæmper for Herrens sag her i Danmark, et land som de begge ikke anede hvor lå på kortet, da de blev bedt om at rejse hertil.

Søster Evans (tv) og søster Namahoe er fuldtidsmissionærer i Den Danske Mission. (FOTO: TD)

Hawaii og indianerblod
Søster Namahoe, 21, kommer såmænd fra staten Utah i USA, men hun er født på Hawaii, og hendes far er hawaiianer og hendes mor Navajo-indianer. Så herfra stammer det udseende, der så helt utroligt falder sammen med Pochahontas.

Da søster Namahoe var ganske lille forlod hendes forældre Hawaii til fordel for deres uddannelser på BYU. Familien blev boende, og søster Namahoe er sammen med sine 4 søstre og ene bror vokset op i Orem i staten Utah. Som årene gik faldt familien fra Kirken og det var først som teenager at søster Namahoe gennem venner i skolen begyndte at interessere sig for evangeliet og vendte tilbage til Kirken.

Som studerende på BYU blev hun optaget som teknisk medarbejder i gruppen 'The Lamanite Generation' og har netop denne sommer været på turné rundt i Europa.

– Jeg var virkelig overrasket, da jeg åbnede min kaldelse og fandt ud af, at jeg skulle til Danmark, siger søster Namahoe. Jeg havde altid forestillet mig, at jeg skulle på mission i USA og undervise de døve.

– Men jeg kan virkelig godt lide at være her, siger søster Namahoe, der dog må gå med handsker i september måned for at holde på kropsvarmen.

Militæret og Korea
Søster Taemi Evans, 23, er også amerikaner. Hendes far arbejder i det amerikanske militær, så selvom familien lige nu holder til i staten Georgia, har søster Evans prøvet at bo mange forskellige steder under sin opvækst.

Søster Evans far var udstationeret i Korea, hvor hendes forældre mødte hinanden og stiftede familie.

– Min far havde venner, der var medlem af Kirken, fortæller søster Evans. Han var meget imponeret over deres livsstil og den måde, de overholdt visdomsordet på.

Familien Evans blev medlemmer af Kirken, men på grund af de mange flytninger holdt familien ikke fast ved Kirken.

– Da jeg var 12 år, havde jeg bare en helt speciel følelse af, at jeg gerne ville døbes, fortæller søster Evans. Jeg vidste egentlig ikke hvorfor,

men jeg følte, at det var vigtigt. Da jeg gik til min far og fortalte ham, at jeg gerne ville være medlem af en kirke, sagde han, at så skulle jeg i hvert i fald være »mormon«. Søster Evans blev døbt sammen med sin lillesøster, men endnu en flytning gjorde, at vi faldt fra Kirken.

Søster Evans fortæller, at det var hendes lillesøster, der for 5 år siden overtalte hende til at komme tilbage til Kirken. I dag er hele familien aktive i Kirken og i 1992 blev familien beseglet i templet i Atlanta.

– Jeg besluttede mig til at tage på mission, fordi jeg ved evangeliet er sandt. Jeg føler, at jeg er kaldet af Gud til at prædike evangeliet, siger søster Evans.

– Jeg ønsker, at det danske folk skal lære Gud at kende. Hvorfor skulle mennesker ønske at vende tilbage til en Gud, som de ikke kender. Derfor er det vigtigt, at vi lærer folk om Gud, siger søster Evans.

Søster Namahoe siger: »Der er så mange mennesker, der ikke er lykkelige. Jeg tror, at den glæde jeg føler kommer fra evangeliet. Så ved at bringe det danske folk evangeliet, kan jeg forhåbentlig bringe dem glæde i deres liv, slutter søster Namahoe, der sammen med sin kammerat forbereder sig på vinterens kulde, som de bliver nødt til at trodse for at nå ud til det danske folk med deres budskab.

Susanne Perkins

Sidste Dages Hellig Nødhjælp

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort oprettelsen af Latter-day Saint Charities, en velgørende, ikke-kommerciel organisation beregnet til at hjælpe Kirken med at fordele nødhjælp til verdens fattige og nødlidende.

Kirken har siden dens oprettelse i 1830erne ydet timelig hjælp til sine nødlidende medlemmer gennem Kirkens velfærdsprogram. Kirkens velfærd administreres på det lokale niveau af biskopper med hjælp fra Hjælpeforeningens præsidentinder. Fasteofferbidrag giver sammen med et system af gårde, konservesfabrikker, forrådshuse og andre tjenester de hjælpemidler, som biskopperne bruger til at hjælpe nødlidende medlemmer af Kirken.

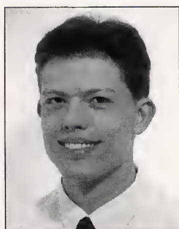
Kirken har også en lang erfaring med nødhjælp til nødlidende personer med en anden tro, især som hjælp ved naturkatastrofer. Denne hjælp er hidtil fortrinsvis blevet fordelt gennem andre organisationer med erfaring i nødhjælpsarbejde. Latter-day Saint Charities vil, når det er passende, virke som Kirkens redskab til at yde nødhjælp direkte til de nødlidende. Kirken vil imidlertid også fortsætte med at arbejde sammen med andre organisationer i forbindelse med leveringen af nødhjælp.

Bidrag kan gives på en af Kirkens bidragssedler ved at skrive *Nødhjælp* på den linie, der hedder "Andet". Personer interesseret i at yde en frivillig indsats kan kontakte Latter-day Charities,
50 East North Temple Street,
Salt Lake City,
Utah 84150
eller ved at ringe til
001-801-240-1201.

Glædelig jul og godt nytår til alle vores udsendte missionærer fra Danmark!

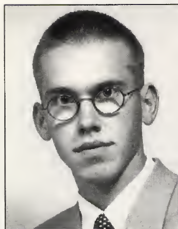
Kirkenyt ønsker alle fuldtidsmissionærer udsendt fra Århus og Københavns Stave, en glædelig jul samt et succesrigt og velsignet nytår.

Århus Stav

Nicklas Skov Hansen
Sverige, Den Svenske Mission
Horsens Gren

Peter Willemann
England, Birmingham Missionen
Horsens Gren

Kasper Daniel Kristensen
England, Leeds Missionen
Frederikshavn Gren

Joseph Nordahl Andersen
England, Manchester Missionen
Odense 1. Ward

Martin Lund Riedel
Skotland, Edinburgh Missionen
Odense 1. Ward

Diana Daniell Kristensen
Sverige, Den Svenske Mission
Frederikshavn Gren

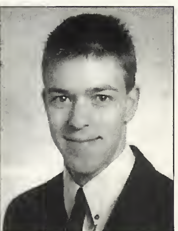

Frank Jensen
England, Bristol Missionen
Frederikshavn Gren

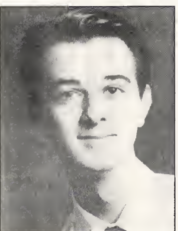

Thomas Bornemann
England, Birmingham Missionen
Fredericia Ward

Andreas Vestbø
Sverige, Den Svenske Mission
Ålborg Ward

Københavns Stav

Kristian Schou Graabek
England, Leeds Missionen
Slagelse Gren

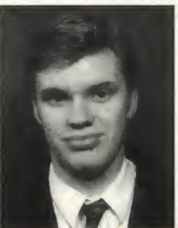

Rune Borgen
England, Manchester Missionen
Taastrup Ward

Robert Lyngvig Jensen
England, Manchester Missionen
Nykøbing Falster Gren

Morten Hansen
England, Bristol Missionen
Frederiksberg Ward

Thomas Rohde Jørgensen
England, Bristol Missionen
Roskilde Ward

Peter Andersen
Polen, Worszawa Missionen
Allerød Ward

Michael Nørrung
USA, Utah Salt Lake City Missionen
Københavns 1. Ward

KIRKENYT beklager at vi ikke har været i stand til at skaffe fotos af følgende missionærer udsendt fra Københavns Stav:

Michael Koch, USA, Tempe Arizona Missionen, Københavns 1. Ward
Dennis Andersen, England, Leeds Missionen, Roskilde Ward
Thomas Andersen, Skotland, Edinburg Missionen, Allerød Ward
Malene Højme, Danmark, Den Danske Mission, Roskilde Ward
Rune Hall, England, London Syd Missionen, Københavns 1. Ward
Brian Jakobsen, England, London Syd Missionen, Slagelse Gren

Vi bringer deres billeder i februar 1997

Hans Stokholm blev biskop i Roskilde Ward!

Roskilde Ward i Københavns Stav kan atter nyde glæde af en ung biskop, der både har deltaget i seminar og været på mission.

Da Niels Andersen tidligere på året grundet sygdom blev afløst som biskop i Roskilde Ward, blev det Hans Peter Stokholm der overtog ledelsen af wardet.

Biskop Stokholm, 35, er faktisk selv vokset op i Roskilde Ward, som han nu er biskop for.

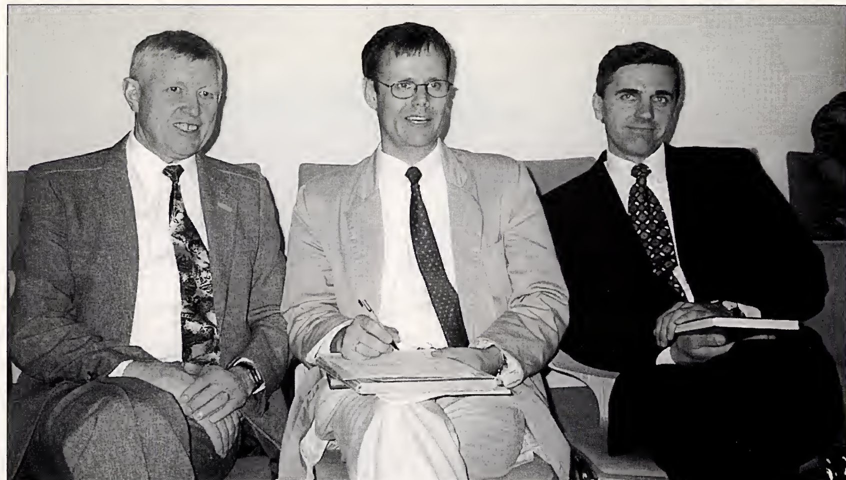
– Jeg var utrolig glad for Niels Andersen som biskop og var meget ked af, at han blev afløst, siger Hans Stokholm.

Roskildes nye biskop fortæller, at der har været situationer, hvor han som rådgiver nogle gange har tænkt, at det da kunne være sjovt at være biskop.

Biskop Stokholm tilføjede dog hurtigt, at den tanke fik han vist fordi han ikke var moden nok til at forstå det store ansvar, en biskop har.

– Nu ved jeg jo godt, at det ikke så meget handler om hvad jeg godt kunne tænke mig,.men om hvad der er godt for wardet, siger biskop Stokholm.

– Som rådgiver er du netop en der giver råd, forklarer Hans Stokholm, og så kan man da godt nogen gange have tanker om at tingene kunne gøres på andre måder. Men det er derfor, at der er én, der er biskop. Han er kal-

Biskoprådet i Roskilde Ward, fra venskre: Jørgen Nielsen, Hans Stokholm og Bo Knudsholt. (FOTO: TD)

det til at få inspiration for wardet.

Hans Stokholm fortæller, at siden han er blevet kaldet som biskop, har han flere gange undret sig over, hvor alle disse inspirationer kommer fra.

– De to ting i mit liv, der har haft størst betydning i denne kaldelse er seminar og min mission, fortæller biskop Stokholm. Det er fra disse to kilder jeg henter min inspiration.

Biskoppen understreger derfor, hvor utroligt vigtigt seminarprogrammet er.

– Det er guld værd, siger den nye biskop og forklarer, at han i næsten alle situationer kan trække på viden eller oplevelser, han har haft gennem disse to af Kirkens programmer.

Biskop Hans Peter Stokholm blev biskop i Roskilde Ward den 10. marts 1996. (FOTO: TD)

Wardet skal vokse

Som resten af Danmark arbejder Roskilde Ward også med en målsætning, der har til formål at opfylde Kirkens trefoldige mission.

Roskilde Ward har en tilstedeværelse på ca. 82 medlemmer, et tal som det nye biskopråd gerne ser øget.

– Men jeg tror ikke, at der sker noget, før det enkelte medlem begynder at blive forpligtet, siger biskoppen. Vi må igang og tage lidt initiativ.

Wardet har som målsætning at døbe tre nye medlemmer i 1996, og det mål skal nås gennem øget fokus på dette mål gennem undervisning, interviews med wardets medlemmer og personlig forpligtelse.

Roskilde Ward stræber også efter at arrangere gode aktiviteter, som wardets medlemmer kan invitere deres venner og bekendte med til.

I øjeblikket har Roskilde Ward 4 fuldtidsmissionærer i marken. Malene Højme, der tjener i Danmark, Jan Bartens i Tyskland, Thomas Jørgensen i England og Dennis Andersen også i England.

– Vores mål er at have 6-7 fuldtidsmissionærer ude på én gang, fortæller biskop Stokholm.

Biskop Stokholm, der selv tjente som missionær i London Syd Missionen i England er naturligvis stolt af wardets mange unge mennesker i marken.

Holde fast ved evangeliet

– Som ward tror jeg, det er vigtigt, at vi spreder os lidt. Vi kan ikke bare forsøge at gøre en ting og så vente på, at miraklet sker, det tror jeg ikke vil ske, siger den nye biskop.

– Vi må sprede os ud og så se på, hvilke ting der fungerer.

Det vi skal koncentrere os om er bøn og faste. Det er det, der virkelig kræves.

– Det mener jeg ikke er den lette løsning, siger Hans Stokholm og forklarer, at med det mener han, at det kræver, at der arbejdes mere på det åndelige plan hos den enkelte.

Biskop Stokholm udtrykker også, at man som medlem kan gøre sig så mange forestillinger om hinanden. En af de gode ting ved at være biskop er, at man lærer medlemmerne bedre at kende.

– Jeg synes, at det er livsbekræftende at tale med søskende og finde ud af, at vi alle har vores prøvelser, men at vi alligevel holder fast ved evangeliet, siger Hans Stokholm.

Som rådgiver i biskoprådet valgte biskop Stokholm bror Jørgen Nielsen og bror Bo Knudsholt.

SP

Tempelkalender 1997

Templet i Stockholm

Mdr./Dato	Uge	Stav/Mission
Januar		
02-04	1	Stockholm, Stockholm Syd
07-11	2	Århus, København
14-18	3	Oslo, Norske Mission
21-25	4	St Petersborg Mission m.m.
28-	5	Helsingfors, Estland
Februar		
-02	5	Helsingfors, Estland
04-08	6	Göteborg
11-15	7	Moskva Mission m.m.
18-22	8	Tampere
25-	9	Århus
Marts		
-01	9	Århus
04-08	10	Oslo
11-15	11	Malmø, Svenske Mission
18-22	12	Finske Mission
25-29	13	København
April		
01-05	14	Tampere
08-12	15	Helsingfors, Estland
15-19	16	Stockholm, Stockholm Syd.
22-26	17	St Petersborg Mission m.m.
29-	18	Århus
Maj		
-03	18	Århus
06-10	19	Oslo, Norske Mission
13-17	20	Nordisk, Enlige Voksne
19-24	21	Malmø, Svenske Mission
27-31	22	København
Juni		
03-07	23	Moskva Mission m.m.
10-14	24	Göteborg
16-28	25-26	Lukket

Mdr./Dato	Uge	Stav/Mission
Juli		
01-05	27	Århus, København
08-12	28	Norske Mission
15-19	29	Oslo
22-26	30	Helsingfors, Estland
29-	31	Malmø, Svenske Mission
August		
-02	31	Malmø, Svenske Mission
05-09	32	Tampere
12-16	33	Göteborg
19-23	34	Moskva Mission m.m.
26-30	35	Århus, København
September		
02-06	36	Finske Mission
09-13	37	Oslo
16-20	38	St Petersborg Mission m.m.
23-27	39	Malmø, Svenske Mission
30-	40	Stockholm, Stockholm Syd
Oktober		
-04	40	Stockholm, Stockholm Syd
07-11	41	Norske Mission
14-18	42	Århus
21-25	43	København
28-	44	Moskva Mission m.m.
November		
-01	44	Moskva Mission m.m.
04-08	45	Tampere
11-15	46	Göteborg
18-22	47	St Petersborg Mission m.m.
25-29	48	Oslo, Norske Mission
December		
02-06	49	Helsingfors, Estland
09-13	50	Nordisk
15-31	51-52	Lukket
Januar 98		
02-03	1	Stockholm, Stockholm Syd